

Nieuwsbrief STAB OGR Updates - Nummer 07, 2015

Nummer 7, 2015

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2015:1473](#) 11-03-2015

Goirle/omgevingsvergunning

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2015:1650](#) 02-03-2015

Venray/omgevingsvergunning

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2015:861](#) 18-02-2015

Hengelo/handhavingsverzoek

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2015:1005](#) 01-04-2015

Hardinxveld-Giessendam/planschade

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2015:914](#) 25-03-2015

Eindhoven/planschade

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2015:895](#) 25-03-2015

GS Noord-Brabant

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2015:737](#) 11-03-2015

Horst aan de Maas/zorgplicht

RECHTSPRAAK

Hardinxveld-Giessendam/planschade

Bestemmingswijziging, geen passieve risicoaanvaarding, wel normaal maatschappelijk risico.

Casus

Appellant heeft gevraagd om een tegemoetkoming in planschade. Hij stelt schade te lijden ten gevolge van het door de raad op 11 november 2004 vastgestelde bestemmingsplan 'Giessendam 2004'. Volgens appellant beperkt dit plan de bouw- en gebruiksmogelijkheden op zijn percelen.

De SAOZ heeft in een advies het regime van het nieuwe bestemmingsplan vergeleken met dat van het voorheen geldende bestemmingsplan 'Giessendam'. Volgens de SAOZ leidt de planologische wijziging tot een nadeliger positie waaruit in beginsel op de voet van artikel 6.1 van de Wro voor tegemoetkoming vatbare schade is voortgevloeid, maar dient een gedeelte daarvan voor rekening van appellant te blijven. Appellant had vanaf het ter inzage leggen van het voorontwerpbestemmingsplan op 7 mei 2003 tot de terinzagelegging van het ontwerpbestemmingsplan op 17 juni 2004 de oude bouw- en gebruiksmogelijkheden van een dienstwoning kunnen benutten. Nu daartoe geen concrete pogingen zijn ondernomen, heeft appellant volgens de SAOZ het risico aanvaard dat deze mogelijkheden zouden vervallen. Met betrekking tot de bestemmingswijziging van burgerwoning in bedrijfswoning, is geen sprake van risicoaanvaarding. Appellant had in dat kader geen andere actie kunnen ondernemen dan het gebruik maken van rechtsmiddelen, maar dat is volgens vaste jurisprudentie nu juist geen verplichting om planschade te kunnen claimen.

Verhagen heeft in een nader advies van 6 januari 2012 het college geadviseerd het verzoek af te wijzen. Hij heeft op basis van een planvergelijking eveneens geconcludeerd dat de planologische wijziging heeft geleid tot een planologisch nadeel. Hij heeft ten aanzien van de waardevermindering ten gevolge van de bestemmingswijziging geconcludeerd dat die schade voor rekening van appellant dient te blijven wegens passieve risicoaanvaarding.

De rechtbank heeft het besluit van 11 februari 2013 vernietigd wegens een motiveringsgebrek,

maar heeft aanleiding gezien de rechtsgevolgen ervan in stand te laten. De rechtbank heeft het college gevolgd in zijn ter zitting en in het verweerschrift, onder verwijzing naar het aanvullend advies van Verhagen van 23 juli 2013, ingenomen standpunt dat de schade tot het normale maatschappelijke risico behoort en om die reden ingevolge artikel 6.2, eerste lid, van de Wro voor rekening van appellant dient te blijven.

Rechtsvraag

Kan appellant passieve risicoaanvaarding worden tegengeworpen, wat betreft de bestemmingswijziging van burgerwoning in bedrijfswoning? Of valt de schade binnen het normaal maatschappelijk risico?

Uitspraak

Zoals hiervoor onder 3 is overwogen, is op het verzoek van appellant sub 1 afdeling 6.1 van de Wro, met uitzondering van artikel 6.2, tweede lid, van de Wro, van toepassing. Hieruit volgt dat ingevolge artikel 6.2, eerste lid, van de Wro binnen het normaal maatschappelijk risico vallende schade voor zijn rekening blijft. Het college is hieraan niet toegekomen, omdat het heeft geconcludeerd dat de schade geheel voor rekening van appellant dient te blijven wegens passieve risicoaanvaarding. Nu de rechtbank heeft geoordeeld dat het college ten onrechte tot die conclusie is gekomen, lag in beroep bij de beoordeling of er aanleiding is om de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit van 11 februari 2013 in stand te laten alsnog de vraag voor of de schade binnen het normaal maatschappelijk risico valt. Het college heeft in dat kader, onder verwijzing naar een aanvullend advies van Verhagen van 23 juli 2013, het standpunt ingenomen dat de schade geheel binnen het normaal maatschappelijk risico valt en voor rekening van appellant sub 1 dient te blijven. De rechtbank heeft bij de beoordeling daarvan terecht de uitspraak van de Afdeling van 21 november 2012 in zaak nr.

201204333/1/A2, waarin een toetsingskader is gegeven voor de beoordeling van het normaal maatschappelijk risico, betrokken. De duur van de besluitvorming op het verzoek is geen reden om die jurisprudentie buiten beschouwing te laten. Voormelde uitspraak van de Afdeling betreft de uitleg van een wettelijke bepaling – artikel 6.2, eerste lid, van de Wro – die op het verzoek van appellant sub 1 van toepassing is en strekt niet tot wijziging van een eerder door de Afdeling aan die bepaling gegeven uitleg. Gelet op het voorgaande is een onevenredig nadeel of strijd met het rechtszekerheidsbeginsel niet aan de orde.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 01-04-2015

ECLI: ECLI:NL:RVS:2015:1005

Zaaknummer: 201405121/1/A2

Wetsartikelen: 6.1 Wro, 6.2 Wro en 6.3 Wro

RECHTSPRAAK

GS Noord-Brabant

Exceptieve toetsing van beleidsregel leidt tot buitentoepassingverklaring van deze beleidsregel wegens strijd met de NB-wet 1998.

Casus

Weigering vergunning krachtens artikel 16 van de NB-wet 1998 voor een veehouderij omdat deze volgens verweerder niet is benodigd. Volgens verweerder is geen vergunning nodig omdat op grond van de Beleidsregel stikstof en beschermde natuurmonumenten Noord-Brabant geen sprake is van een handeling die schadelijk kan zijn voor het hier beschermde natuurmonument. Met de Beleidsregel is invulling gegeven aan de bevoegdheid van verweerder om op grond van artikel 16 van de NB-wet 1998 vergunning te verlenen voor handelingen die schadelijk kunnen zijn voor beschermde natuurmonumenten. Volgens artikel 4 van de Beleidsregel is een verandering van een bedrijf niet schadelijk voor een beschermd natuurmonument indien dit een toename van de stikstofdepositie tot gevolg heeft van minder dan 0,051 mol N/ha/jaar ten opzichte van de referentiesituatie als bedoeld in artikel 3 van de Beleidsregel.

Rechtsvraag

Heeft verweerder de Beleidsregel aan het bestreden besluit ten grondslag kunnen leggen?

Uitspraak

Hoewel krachtens artikel 8:3 van de Awb geen beroep kan worden ingesteld tegen een besluit inhoudende een beleidsregel, staat deze bepaling niet in de weg aan exceptieve toetsing van een beleidsregel. Exceptieve toetsing van een besluit van algemene strekking, in dit geval een beleidsregel, houdt in dat het besluit buiten toepassing blijft indien het in strijd is met een wettelijk voorschrift dan wel indien het in strijd is met een algemeen rechtsbeginsel. Het is aan het bevoegd gezag om de verschillende belangen, die bij het nemen van een besluit van algemene strekking betrokken zijn, tegen elkaar af te wegen. De rechter heeft daarbij niet tot

taak om de waarde of het maatschappelijk gewicht dat aan de betrokken belangen moet worden toegekend naar eigen inzicht vast te stellen en heeft ook overigens daarbij terughoudendheid te betrachten.

Voor de ongewijzigde voortzetting van de exploitatie van een bestaande veehouderij waarvoor nog niet eerder een vergunning is verleend, is krachtens artikel 16 NB-wet 1998 in beginsel een dergelijke vergunning benodigd. Dit impliceert dat indien een bestaande veehouderij waarvoor niet eerder een NB-wetvergunning op grond van de bepaling is verleend, wordt uitgebreid en/of gewijzigd de aanvraag betrekking dient te hebben op de exploitatie van het gehele bedrijf na de uitbreiding en/of wijziging daarvan. Verweerder diende dan ook te beoordelen of de exploitatie van het gehele bedrijf na de uitbreiding en wijziging daarvan schadelijke effecten zou kunnen hebben voor het beschermde natuurmonument. De desbetreffende bepalingen uit de Beleidsregel blijven in dit geval buiten toepassing wegens strijd met artikel 16 NB-wet 1998.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 25-03-2015

ECLI: ECLI:NL:RVS:2015:895

Zaaknummer: 201402704/1/R2

Wetsartikelen: 16 NB-wet 1998, 1:3 Awb en 8:3 lid 1 onder a Awb

RECHTSPRAAK

Goirle/omgevingsvergunning

Verzoeker niet ontvankelijk voor de activiteit 'bouwen' nu hij uitsluitend een zienswijze naar voren heeft gebracht die betrekking heeft op de milieuaspecten van de omgevingsvergunning.

Casus

Omgevingsvergunning voor de activiteit bouwen (de zogenaamde a-vergunning) en voor de activiteit veranderen van of veranderen van de werking van de inrichting (de zogenaamde e-vergunning).

Het merendeel van de beroepsgronden heeft betrekking op de a-vergunning.

Rechtsvraag

Is verzoeker ontvankelijk in zijn beroep?

Uitspraak

Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak kan belanghebbende geen beroep instellen tegen onderdelen van een besluit waarover hij geen zienswijze naar voren heeft gebracht, tenzij hem dat redelijkerwijs niet kan worden verweten. Voor de toepassing van artikel 6:13 Awb dient elk van de in artikel 2.1 van de Wabo bedoelde toestemmingen als besluitonderdeel te worden opgevat. De door verzoeker ingediende zienswijzen hebben uitsluitend betrekking op de e-activiteit zodat zijn beroep, voor zover gericht tegen de omgevingsvergunning voor de activiteit 'bouwen', niet-ontvankelijk dient te worden verklaard.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 11-03-2015

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2015:1473

Zaaknummer: 15-103 t/m 106

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 onder a en e Wabo en 6:13 Wabo

RECHTSPRAAK

Horst aan de Maas/zorgplicht

Zorgplichtbepaling niet van toepassing op traditioneel schieten; geen toetsing aan EVRM in handhavingprocedure.

Casus

Afwijzing verzoek om handhavend op te treden tegen een schutterij wegens onder andere geluidhinder.

Het tegen dit besluit ingestelde beroep is ongegrond verklaard door de Rechtbank Limburg. In hoger beroep wordt onder meer aangevoerd dat de rechtbank heeft miskend dat wat geluid betreft de in het Activiteitenbesluit milieubeheer opgenomen zorgplicht is geschonden. Bovendien heeft de rechtbank miskend dat de wetgever met vaststelling van het Activiteitenbesluit artikel 8 EVRM heeft geschonden, omdat hij niet heeft voorzien in een regeling met betrekking tot. (geluid van) traditioneel schieten, die waarborgt dat zijn recht op respect voor zijn privéleven, familie- en gezinsleven voldoende wordt gerespecteerd.

Rechtsvraag

Is sprake van schending van de zorgplicht en artikel 8 EVRM?

Uitspraak

Geluid afkomstig van traditioneel schieten is uitputtend geregeld in het Activiteitenbesluit; derhalve is de zorgplichtbepaling niet van toepassing.

De vraag of artikel 8 EVRM is geschonden, komt in een handhavingprocedure niet aan de orde. De vraag of de Staat der Nederlanden artikel 8 van het EVRM heeft geschonden door geen geluidnormen voor schutterijen in het Activiteitenbesluit milieubeheer op te nemen, kan in een procedure bij de burgerlijke rechter aan de orde worden gesteld.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 11-03-2015

ECLI: ECLI:NL:RVS:2015:737

Zaaknummer: 201403910/1/A4

Wetsartikelen: 2.1 Activiteitenbesluit, 2.18 lid 1 aanhef en onder g Activiteitenbesluit en 8 EVRM

RECHTSPRAAK

Venray/omgevingsvergunning

De neerslag van fijn stof op gewassen wordt niet beoordeeld in het kader van de toetsing aan de geldende grenswaarden voor fijn stof.

Casus

Omgevingsvergunning voor een pluimveestal. Eiser is verpachter van grond, direct gelegen naast de inrichting. Hij vreest dat de op zijn grond geteelde sla door de neerslag van (fijn) stof en zwevende deeltjes niet meer winkelklaar kan worden geoogst. Daardoor wordt hij onevenredig in zijn (economische) belangen geschaad.

Rechtsvraag

Valt dit aspect binnen het kader van het te beoordelen geschil?

Uitspraak

Voorop staat dat het economisch belang van eiser geen reden kan vormen om de omgevingsvergunning te weigeren of daaraan voorschriften te verbinden. Een omgevingsvergunning voor de activiteit milieu kan alleen worden geweigerd in het belang van de bescherming van het milieu. De neerslag van fijn stof op gewassen wordt in het onderhavige beoordelingskader niet getoetst aan de geldende grenswaarden voor fijn stof. Uit het onderzoek naar fijn stof is gebleken dat wordt voldaan aan de daaraan gestelde grenswaarden in bijlage 2 van de Wet milieubeheer.

Ook aan de grenswaarden in de NeR voor totaal stof wordt voldaan. Verder heeft verweerder zich op basis van informatie van de GGD op het standpunt mogen stellen dat er geen (andere) negatieve milieu- of gezondheidseffecten van het neerslaan van stof op gewassen bekend zijn.

Evenmin bestaat er grond voor het oordeel dat verweerder de aanvraag had moeten weigeren omdat binnen de inrichting niet de beste beschikbare technieken worden toegepast. Luchtwassers gelden bij een pluimveehouderij (nog) niet als best beschikbare techniek.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 02-03-2015

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2015:1650

Zaaknummer: AWB 13-3202u

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 onder e Wabo, 2.14 lid 3 Wabo en 5.19 lid 2 onder a WMB

RECHTSPRAAK

Hengelo/handhavingsverzoek

Beoordelingsvrijheid brengt niet mee dat een normering wordt gekozen die geen recht doet aan de omstandigheden van het geval.

Casus

Afwijzing verzoek om handhavend op te treden tegen geluidsoverlast door het gebruik van een voetbalkooi. De geluidsoverlast bestaat uit balgeluid en stemgeluid. Verweerder heeft alleen het balgeluid getoetst aangezien stemgeluid op grond van het Activiteitenbesluit niet wordt meegewogen. Bij een eerdere uitspraak heeft de rechtbank echter geoordeeld dat de voetbalkooi niet onder de werking van het Activiteitenbesluit valt, zodat dient te worden beoordeeld of sprake is van geluidhinder in strijd met de APV. Het begrip geluidhinder is in de APV niet nader gedefinieerd in geluidsnormen. Verweerder is bezig met het formuleren van een beleidsregel die inhoudt dat bij speelvoorzieningen buiten inrichtingen alleen sprake is van geluidhinder als bedoeld in de APV als de geluidsnormen uit het Activiteitenbesluit worden overschreden, met dien verstande dat, net als in het Activiteitenbesluit, bij de bepaling van de geluidsniveaus stemgeluid buiten beschouwing blijft.

Rechtsvraag

Hoe ver strekt de beleidsvrijheid van verweerder bij de beoordeling of sprake is van geluidhinder?

Uitspraak

Als gevolg van de onherroepelijkheid van de eerdere uitspraak van de rechtbank is in dit geding nog uitsluitend de vraag aan de orde of sprake is van geluidhinder in strijd met de APV. Bij de beoordeling daarvan komt verweerder beoordelingsvrijheid toe. Die beoordeling dient door de rechter derhalve terughoudend te worden getoetst. Dit ontslaat verweerder echter niet van de verplichting ter invulling van het begrip geluidhinder een normering te kiezen die bruikbaar is en recht doet aan de omstandigheden van het geval.

Niet in geschil is dat stemgeluid, in de vorm van veelvuldig schreeuwen en joelen tijdens het

spel, naast het geluid van het schieten van de bal tegen het hekwerk en de doelen, in aanzienlijke mate bijdraagt aan het geluid van het gebruik van een voetbalkooi en daarmee ook een belangrijke medeoorzaak is van eventuele geluidhinder. De normering van het Activiteitenbesluit, waarbij in het geheel geen rekening mag worden gehouden met stemgeluid, is daarom niet bruikbaar om de mate van hinder door het gebruik van een voetbalkooi goed te kunnen beoordelen en doet deze geen recht aan de omstandigheden van het geval. Toepassing van de beleidsregel is in het onderhavige geval kennelijk onredelijk.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 18-02-2015

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2015:861

Zaaknummer: 14-2789

Wetsartikelen: 2.17 en 2.28 Activiteitenbesluit milieubeheer en 4:6 APV Hengelo

RECHTSPRAAK

Eindhoven/planschade

Schade ten gevolge van de elektromagnetische straling van antennes kan niet leiden tot een tegemoetkoming in de schade op de voet van artikel 6.1 van de Wro.

Casus

Appellanten zijn sinds onderscheidenlijk 15 juli 1994 en 23 november 1979 eigenaren van de percelen en de daarop gelegen vrijstaande woningen in Eindhoven. Zij hebben op onderscheidenlijk 7 januari 2011 en 31 maart 2011 verzocht om een tegemoetkoming in planschade die zij stellen te lijden ten gevolge van het besluit van het college van 8 augustus 2007. Bij dat besluit is met toepassing van artikel 19 van de Wet op de Ruimtelijke Ordening vrijstelling verleend van het bestemmingsplan ‘Gestelse Ontginning 1993’ voor het plaatsen van een vakwerkmast, een antenne-installatie en een apparatuurcontainer op een perceel aan Croy in Eindhoven. De zendmast is gelegen naast de snelweg A2 op een afstand van ongeveer 220 m ten westen van de woningen van verzoekers en heeft een hoogte van 93,5 m.

Appellanten vrezen schade aan personen en elektronische apparaten ten gevolge van de elektromagnetische straling van deze antennes.

Rechtsvraag

Is schade als gevolg van elektromagnetische straling een grondslag voor planschadevergoeding?

Uitspraak

Anders dan appellanten betogen, heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat het college zich in navolging van de SAOZ terecht op het standpunt heeft gesteld dat de vrees van verzoekers voor schade aan personen en elektronische apparaten ten gevolge van de elektromagnetische straling van antennes niet kan leiden tot een tegemoetkoming in de schade op de voet van artikel 6.1 van de Wro, omdat op basis van thans beschikbare algemene wetenschappelijke inzichten moet worden vastgesteld dat elektromagnetische straling afkomstig van (UMTS-

)antennes geen gezondheidsschade noch schade aan elektronische apparaten veroorzaakt.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 25-03-2015

ECLI: ECLI:NL:RVS:2015:914

Zaaknummer: 201404853/1/A2

Wetsartikelen: 6.1 Wro